

Un număr vechiu 2 lei

CURIERUL JUDICIAR

DOCTRINĂ — JURISPRUDENȚĂ — LEGISLAȚIUNE — ECONOMIE POLITICĂ — FINANȚE

Director : **DIMITRIE ALEXANDRESCO**

Decanul Facultății de Drept din Iași, fost Procuror-general la Înalta Curte de Casație

Prim-Redactor : **EMANOIL DAN**

Licențiat în drept, avocat

Redactor-proprietar : **I. S. CODREANU**

Licențiat în drept și științe de Stat, avocat

ABONAMENTUL

Pe an, în România. . . . . 45 lei
 6 luni. 22,50
 3 luni. 11,25
 Streinătate 50 lei pe an, 25 pe 6 luni

Apare de două ori pe săptămână
 sub direcțiunea unui comitet

Abonamentele se plătesc totdeauna înainte

Redacția & Administrația
 București, CALEA RAHOVEI, 5
 Lângă Palatul Justiției
 = TELEFON 16/98 =

SUMAR

— Există drept de apel numai contra hotărârii care admite incidentul de incompetență, sau există drept de apel și contra încheierii, hotărârii prin care se respinge incidentul de incompetență? Și ce decide curtea în caz de admiterea sau respingerea apelului făcut contra admiterii sau respingerii declinației de competență, ridicat de imprișinat?, de d-l judecător Gh. Aronescu.

— Curtea de casație S-Unite: *Ministerul de Război cu I. Pompilian & A. I. Pacino.* (Portăreii sunt obligați să îndeplinească actele de procedură pentru Stat, fără a fi nevoe de o adresă prealabilă din partea statului, întru cât nici o dispozițiune de lege sau regulament nu prevede o asemenea cerință, fiind suficientă cererea către președinte și rezoluțiunea sa spre a se comunica);

— Casație s. II: *C. Dumitrescu & Al. Gheorghiu c ntra lui I. Herșcovici pentru abuz de încredere.* (În materie penală, în caz de achitare, nu se poate admite o nouă urmărire pentru același fapt sub o altă calificare), cu o Notă de d-l Profesor I. Tanoviceanu.

— Curtea de Apel Galați s. I: *Societatea Ang'lo Română în lichidare H. Müller & omp. din Brăila cu Amelia I. Berceanu.* (Când proprietarul recurge la calea ordinară pentru violarea clauzelor din contractul de locațiune, hotărârea dată în asemenea caz, conf. art. 21 din legea proprietarilor, e fără drept de opoziție, și dacă emană dela tribunal termenul ordinar de apel, contra ei, e redus la o lună și începe dela data pronunțării).

— Trib. Gorj s. I: *V. Covei și alți dați judecății pentru contrabandă de vite la export.* (Contrabandele la export a mărfurilor prohibite nu sunt pedepsite cu nici o pedeapsă penală ci numai cu amenzi fiscale.)

— Judecătoria Ocol. rural Budești Ilfov: *Anton Paul, contestație la executare.* (Contestațiunile ori care ar fi motivul lor, și chiar atunci când se atacă titlul executor emanând dela o altă judecătorie, se rezolvă de instanța care execută acel titlu, cu totul independent de instanța dela care emană).

Rezumatul Jurisprudenței Curții noastre de casație

— *Cas. s. I:* Retract litigios.—Partaj.—Contestarea dreptului reclamantului.—Drept litigios.—Apel.—Propunerea retractului litigios după administrarea dovezilor pentru judecarea fondului.—Admisibilitate.—Art. 1402 și 1403 din codul civil.

— *Casație s. II: No. 1:* Acțiune privată.—Femeia măritată.—Autorizarea soțului.—Art. 198 din codul civil; *No. 2:* Streini.—Contravenție la legea pașapoartelor.—Art. 7 și 8 din această lege.—Competința judecătorului de pace.—Art. 13 și 8 din legea pentru controlul streinilor.

— *Casație s. III:* Contravenție vamală.—Proces-verbal de constatare.—Dacă poate fi combătut prin mijloace de drept comun?—Deosebire între constatări de vis și informațiuni luate dela alții.—Art. 215 din legea vămilor.

Există drept de apel numai contra hotărârii care admite incidentul de incompetență, sau există drept de apel și contra încheierii, hotărârii prin care se respinge incidentul de incompetență? Și ce decide Curtea în caz de admiterea sau respingerea apelului făcut contra admiterii sau respingerii declinației de competență, ridicat de imprișinat?

Până la modificarea legii de procedură civilă din anul 1900, există controversă asupra ches-

tiunii de a se ști când întâia instanță s'a declarat competente, dacă nemulțumitul are drept de apel? Sau dacă dreptul de apel îl are imprișinatul nemulțumit numai în cazul când s'a admis propunerea de incompetență? Dacă hotărârea asupra competenței, este o hotărâre preparatorie, în sensul literar al cuvântului, după cum pare că se rostea vechiul art. 335 din procedura civilă, sau este o hotărâre incidentală.

Și dacă apelându-se hotărârea de incompetență și instanța de apel declarându-se competente, poate ea evoca fondul după spiritul art. 336, sau e ținută să trimită fondul la Tribunalul competent potrivit art. 335?

Aceste controverse proveneau din discordanța articolelor 325, 335 și 336 din vechea lege de procedură.

Așa, art. 325, azi desființat, sună: «Când va fi vorba de incompetență, apelul se va primi, chiar de va fi hotărârea în ultima instanță».

Vechiul art. 335, dispunea «Când apelul a fost asupra chestiunii de incompetență, Curtea se va pronunța numai asupra acestei chestiuni și fondul se va trimite a se judeca de Tribunalul competent»; iar art. 336, azi de asemenea desființat prescria:

«Când în apel se atacă o hotărâre preparatorie, Curtea va decide și asupra fondului prin una și aceeași hotărâre».

Instanțele noastre judecătorești când au avut de aplicat aceste texte discordante, s'au pronunțat în sensuri diferite; și din cauza controverselor provocate de menționatele texte s'au produs chiar conflicte de competență foarte grave, căci s'au produs între o instanță superioară care a investit cu judecata o instanță inferioară și această instanță care perzistă în a se declara incompetentă.

Spre a fi tăiate și înlăturate aceste neajunsuri de care pe nedrept se isbește omul de bună credință, zice legiuitorul dela 1900, am desființat art. 325 și ca o consecință a acestei suprimări, am înlocuit textul vechiu al art. 335 prin o altă rânduială lămuritoare și amănunțită.

În aceeași ordine de idei pentru a face să înceteze și antinomia dintre art. 336 și 323, am desființat în total art. 336.

Noua redacțiune a art. 335 prescrie: Când se face apel în contra hotărârii prin care întâia instanță s'a declarat incompetent, dacă instanța de apel găsește apelul întemeiat va schimba hotărârea apelată și, declarându-se competente, va judeca pricina în fond.

Dacă însă întâia instanță se va fi declarat competente, iar judecata în apel se va găsi că era incompetentă, reformând hotărârea apelată, ea va arăta instanța competente căreia îi va trimite pricina spre cercetare».

Așa dar, când Tribunalul s'a declarat pe nedrept incompetent, dreptul de apel naște *eo ipso*, pentru partea nemulțumită. Curtea găsiind apelul întemeiat reformează hotărârea apelată, se declară ea competentă și, prin substituțiunea sa primei instanțe, evoacă fondul și-l judecă. Dacă din contră apelul este neîntemeiat și Curtea ca și Tribunalul încuviințează incompetența, afacerea se trimete la Tribunalul competent.

Tot asemenea dacă Tribunalul s'a declarat incompetent, iar Curtea a găsit că prima instanță era incompetentă, va înainta afacerea spre a fi judecată de judecătorul competent.

Dar, dacă discordanța dintre art. 325, 335 și 336 a dispărut prin noua redacțiune a art. 335, așa că azi nu se mai întâmplă conflicte de competență și să știe precis că există drept de apel în contra hotărârii prin care întâia instanță s'a declarat incompetentă, în schimb însă avem o altă discordanță între art. 108, 323 și 335, mai subtilă decât prima, dacă atunci când judecata, s'a declarat competentă cel nemulțumit are drept de apel, numai după săvârșirea pricinei, după cum spune art. 108 din procedura civilă, sau dacă el are drept de apel direct și înainte de a se da o hotărâre asupra fondului pricinei.

În adevăr, după art. 108 din procedura civilă există drept de apel contra hotărârii prin care judecata se declară competentă; cel nemulțumit rămânând în drept a face apel dupe săvârșirea pricinei; — după art. 323, nu există drept de apel contra hotărârilor premergătoare date înainte de judecarea fondului, fără a spune ceva despre așa zisele hotărâri incidentale și, în fine, după art. 335 există drept de apel, dar acest text întrebunțează cuvintele, «hotărâre apelată», fără a distinge asupra ce fel de hotărâre e admisibil apelul.

Deci, deși art. 108 pare că tranșează chestia, dar după el vin textele 323 și 335 cari, căutând să arate de asemenea în contra căror hotărâri există drept de apel, complică chestia.

În principiu, orice hotărâre a Tribunalului de

prima instanță este supusă apelului la instanța superioară, afară de cazurile unde legea dispune altfel.

Iar doctrina și jurisprudența împart hotărârile din punct de vedere al obiectului, în hotărâri care preced fondul (*avant dire droit*) și hotărârile definitive.

Hotărârile dinaintea fondului se împart în provisorii, preparatorii și interlocutorii, iar hotărârile incidentale sunt coprinse printre cele definitive, ca unele care nu constituiesc nici măsuri provizorii ca cele dintâi, nici măsuri de instrucțiune ca cele preparatorii și interlocutorii, dar curmă definitiv incidentele litigiului ca și cele definitive asupra fondului.

Hotărârile sau încheerile pregătitoare sunt acelea care urmăresc în mod probator descoperirea adevărului; iar cele interlocutorii, sunt acelea care fără a hotărâ în totul fondul pricinei, stabilesc un punct de drept sau de principiu în scop de a prepara soluția procesului.

Acum dacă încheerile premergătoare sunt hotărâri incidentale pentru că se dau în cursul și cu ocaziunea unui proces, apoi nu toate hotărârile incidentale sunt premergătoare, adică nu toate au de scop să prepare deslegarea pricinei; așa, de exemplu, hotărârea dată asupra cererii de declinare a competenței, de strămutarea procesului, de recuzațiunea judecătorului etc., întrucât acestea n'au legătură cu obiectul pricinei și cu soluțiunea ei.

În cazul nostru, baza dreptului de a cere declinare a competenței sau scopul cererii de declinare a competenței, fiind numai de a asigura o mai bună regulă în administrarea justiției, este evident că hotărârea dată asupra unui asemenea incident n'are nici o legătură cu obiectul pricinei în care se ivește și nici nu e de natură a prepara sau a împedica măcar soluția acelei pricini, ea constituind o judecată deosebită, independentă de aceia a cereri principale.

E adevărat că legiuitorul de la 1900 spre a înlătura străgănirea judecăței prin tot felul de apelări înainte de judecarea fondului, a admis un sistem contrariu celui genovez declarând apelabile de odată cu hotărârea asupra fondului hotărârile preparatorii propriu zise și cele interlocutorii, și aceasta rezultă de acolo că el edictând dispozițiile art. 323 pr. civ. corespunzător art. 307 din procedura genoveză, a înlocuit cuvântul «preparatorii» din vechiul text cu «premergătoare» spre a coprinde întruinsul, după cum spune legiuitorul în expunerea de motive referitoare la art. 323, atât hotărârile preparatorii propriu zise cât și cele interlocutorii.

Dar tot același legiuitor voind să arate cam

cari ar fi hotărârile premergătoare pe care le-a supus restricțiunii din art. 323 pr. civilă, a explicat și limitat pe cât posibil felul și natura unor asemenea hotărâri prin art. 159 și 160 din pr. civilă, și din aceste texte se vede lămurit că cuvântul «premergătoare» din art. 323, nu cuprinde și hotărârile incidente, care hotărăsc definitiv un punct de drept, fără a prepara deslegarea pricinii, ca încheerile interlocutorii.

Apoi, dacă legiuitorul nostru a supus la restricțiile art. 323 pr. civilă și hotărârile interlocutorii, din această cauză nu se poate susține că, nici o hotărâre incidentală, adică dată în cursul sau cu ocazia unui proces, nu se mai poate apela direct și înainte de hotărârea dată asupra fondului pricinii, chiar că n'ar avea un caracter pregătitor, căci atunci ar fi a întinde restricțiunile legii, peste prevederile ei.

Însă dacă legiuitorul dela 1900, numai spre a înlătura străgănirea judecăței prin tot felul de apelări înainte de judecarea fondului, a înglobat hotărârile preparatorii și interlocutorii în cuvântul «premergătoare» din art. 323, apoi nu tot așa se poate spune și de hotărârile incidente ca acelea asupra declinării de competență, prin care s'a respins competența ridicată de împrecinat; căci dacă ele nu ar fi supuse apelului de cât numai odată cu fondul pricinii, atunci unde se înlătură străgănirea judecăței, cum a voit legiuitorul dela 1900? căci, partea neputând face apel de cât odată cu fondul, va trebui ca ea să aștepte toate fazele procesului până la desăvârșirea lui, pentru ca în urmă, mergând în apel și de exemplu admițându-i se apelul, să înceapă toate fazele procesului, d'acapo, la instanță în drept o judeca pricina.

Că dacă hotărârea dată asupra incidentului prin care se admite declinatorul de competență se poate apela direct și înainte de a se da o hotărâre asupra fondului pricinii, cu ocazia căreia s'a propus declinarea competenței, apoi este neîndoios că și încheierea, care are caracterul de hotărâre incidentă, prin care se respinge declinatorul de competență, trebuie să beneficieze de această regulă, de la care au fost sustrate, numai hotărârile premergătoare, întru cât nu există vreo rațiune sau motiv serios de drept care să autorize sau să justifice o atare distincțiune.

Deci, încheierea prin care se respinge incidentul de declinarea competenței ne fiind o hotărâre premergătoare, în sensul art. 159 și 160 din procedura civilă, căci ea curmă definitiv incidentul ridicat, ca și o hotărâre definitivă, se poate apela direct și separat, iar numai odată cu hotărârea, dată asupra fondului.

Că, de asemenea, dacă legea (art. 108 din procedura civilă) nu spune anume că încheierea prin

care se respinge declinatorul de competență se poate apela și direct înainte de judecarea fondului, este fiindcă nu avea nevoie să o mai spună, câtă vreme o asemenea încheiere, hotărâre ca și aceia prin care se admite incidentul de declinarea competenței, nu intră în restricțiunile art. 323 din procedura civilă.

Așa fiind, rămâne dar constant, că numai hotărârile incidentale cu caracter premergător nu se pot apela direct și separat, ci numai odată cu hotărârea dată asupra fondului.

GEORGE G. ARONESCU

Judecător

Inalta Curte de casație și justiție s.-unite

Andiența dela 12 Mai 1916

Președenția d-lui G. N. BAGDAT Prim-președinte

Ministerul de război cu I. Pompilian & I. A. Paxino

Apel făcut de Stat.—Depunerea motivelor de apele la dosarul Curții.—Rezoluția presidentului de a se comunica Obligația portăreilor de a se conforma acelei rezoluțiuni fără o adresă prealabilă din partea Statului — Art. 129, 130, 140 și 160 din Regulamentul portăreilor și art. 69 și 333 din procedura civilă

Portăreii sunt obligați să îndeplinească actele de procedură pentru Stat, fără a fi nevoie de o adresă prealabilă din partea Statului, întrucât nici o dispozițiune de lege sau regulament nu prevede o asemenea cerință, fiind suficientă cererea către Președinte și rezoluția sa spre a se comunica.

Decizia No. 4/916.—Casată, în urma recursului făcut de Ministerul de război, decizia Curții de apel din București s. I No. 89/915, dată în proces cu I. Pompilian & I. A. Paxino.

Curtea,

Ascultând citirea raportului făcut în cauză de d-l consilier Anastasiu;

Pe d-l avocat Dobrescu, în dezvoltarea motivelor de casare;

Pe d-l avocat M. Antonescu din partea intimărilor, în combateri; și

Pe d-l Procuror general Sc. Popescu, în concluziuni puse pentru respingere;

Deliberând,

Asupra motivului II de casare:

«Exces de putere și violarea legii;

«Curtea constată prin însăși deciziunea atacată cu recurs, că Ministerul, după ce a fost obligat să comunice motivele de apel, a depus la Curte acele motive și copii depe dânsule cu mult înainte de ziua fixată pentru înfățișare și cu expresă rugăciune de a se comunica părților în proces;

«Curtea însă nu ține socoteală de aceasta sub cuvânt că Ministerul după ce a depus motivele, trebuia să scrie și portăreilor ca să le comunice și respinge apelul ca nemotivat;

«Curtea judecând astfel greșește și comite un învederat exces de putere.

«În adevăr, întrucât prin adresa Ministerului prin care s'a înaintat Curții motivele de apel, s'a cerut categoric comunicarea lor întrucât Statul nu este obligat a plăti anticipativ taxele portăreilor pentru asemenea comunicări, și întrucât dosarul cauzei la care motivele erau atașate s'a aflat în mâinile portăreilor, cu rezoluțiunea d-lui prim-președinte al Curții «se va comunica», fără nici o îndoială că nu mai era

nevoie, cum pretinde Curtea, de vre-o adresă de făcut portăreilor pentru a face comunicarea.

«Nici în legea Corpului portăreilor, nici în regulamentul acestei legi nu se prevede aceasta iar dacă portăreii datorii a îndeplini procedurile privitoare pe Stat, fără prealabilă plată de taxe nu și-a îndeplinit această obligațiune, Curtea putea să-i amendeze conform art. 227 și 228 din Regulamentul serviciului portăreilor, iar să nu respingă apelul Ministerului pentru această lipsă provenită din neglijență sau culpa chiar a agenților săi.

«Curtea trebuia să țină socoteală și de faptul că după ce Ministerul a depus motivele la Curte, au avut loc încă trei înfățișări, este adevărat fără desbateri, dar totuși înfățișări la cari adversarii n'au relevat această lipsă».

Având în vedere că se constată din deciziunea adusă în recurs, că în contra sentinței Tribunalului Ilfov s. I comercială cu No. 232/915, prin care s'a admis acțiunea intentată de I. Pompilian și I. A. Paxino precum și cererea de intervenție făcută de Banca Măgurele Giurgiu și s'a obligat Ministerul de război să plătească reclamațiilor mai multe sume de bani cu diferite titluri toate părțile care au figurat în proces au făcut apel; că secția I a Curței de apel din București chemată să judece acele apeluri, la termenul de 23 Mai 1915, prin încheierea No 1584 a dispus ca apelanții să-și comunice reciproc motivele de apel amânând procesul fără termen; că la 13 Iulie 1915 Ministerul de război a depus cu petiția înregistrată la No. 7266 motivele de apel, un exemplar pentru a se atașa la dosar, iar două exemplare pentru părțile din proces, petițiune pe care președintele Curței a pus, în aceeași zi de 13 Iulie, rezoluția «se vor comunica»; că dosarul fiind înaintat corpului de portărei pentru executarea rezoluțiunii prezidențiale, a fost restituit de aceștia Curței de apel în ziua de 24 August 1915 cu mențiunea că n'a comunicat motivele de apel depuse de Stat din cauză că n'a avut din partea Statului adresă a-le comunica; că după mai multe amânări ce au avut loc, procesul a fost soroicit pentru ziua de 26 Noembrie 1915 când apelanții I. Pompilian, I. Paxino și Banca Măgurele Giurgiu au cerut să se respingă ca nemotivat apelul făcut de Ministerul de război, de oarece nici până în acea zi Ministerul nu le comunicase motivele de apel, cum fusese obligat de Curte, prin încheierea din 23 Mai 1915; că incidentul fiind admis, Curtea de apel a respins ca ne motivat apelul Ministerului de război; că Ministerul făcând recurs, secția III a acestei Inalte Curți, în urma a două divergențe de opinii constatate prin încheierile din 15 Februarie și 30 Martie 1916, a trimis procesul în cercetarea secțiunilor unite, potrivit art. 20 din legea sa organică :

Considerând că pentru a respinge ca nemotivat apelul Ministerului de război Curtea de apel motivează că Ministerul n'a cerut prin adresă portăreilor ca ei să comunice acele motive, astfel că potrivit dispozițiilor art. 69 și 333 din procedura civilă Ministerul este acum decăzut din dreptul de a le mai comunica ;

Considerând că este adevărat, că potrivit dispozițiilor citatelor articole partea interesată are dreptul să ceară amânarea a-i-se comunica motivele de apel, fără a putea face o a doua amânare pe acest motiv ;

Considerând însă că în speță, se constată că Ministerul de război a depus în ziua de 13 Iulie 1915, după cum fusese obligat de curte prin încheierea din 23 Mai 1915, motivele apelului său, mai mult încă a obținut în aceeași zi, rezoluțiunea prezidentului curții ca să se comunice acele motive ;

Considerând că abținerea portăreilor de a comunica motivele de apel depuse de Minister, pentru motivul că nu i-s'ar fi cerut aceasta de Minister prin osebită adresă, pe lângă că portărelel era invitat prin rezoluție prezidențială să facă comunicarea, nu se sprijină nici pe vre-o dispozițiune din lege sau regulamentul legii ;

Că, din contră, din dispozițiunile art. 129, 130, 140 și

160 din acel regulament, rezultă că portăreii sunt obligați să îndeplinească actele de procedură pentru Stat fără achitarea în prealabil a textelor convenite pentru acele acte, deci fără adresă prealabilă ;

Că, adresa secretariatului avocaților Statului invocată în instanță de intimați prin care cere portăreilor să nu facă nici o procedură pentru Stat dacă nu le va fi cerută prin adresă de Stat, nu poate abroga dispozițiunile formale ale sus citatelor articole din regulamentul portăreilor, care-i obligă ca pentru Stat să facă acte de procedură în condițiunile reglementate prin zisele articole ;

Că, de altfel, cererea adresată de Minister către președintele curței prin care depunea spre comunicare motivele de apel, cuprindea virtual și invitația către portărei de a-le comunica mai cu seamă în urma rezoluțiunii prezidențiale de comunicare pusă pe cererea ministerului ;

Că, astfel fiind, numai prin exces de putere Curtea de apel a respins ca nemotivat apelul Ministerul de război, creind o decădere de la un drept al său pentru un motiv care nu este prevăzut de nici un text de lege și, prin urmare, motivul de casare este întemeiat ;

Pentru aceste motive și fără a mai discuta mijlocul I de casare, Curtea casează, etc.

INALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE, S. II

Audiența dela 15 Martie 1916

Președenția d-lui V ROMNICEANU, Președinte

C. Dumitrescu & Al. Gheorghiu contra lui I. Herșcovici pentru abuz de încredere

Autoritatea lucrului judecat. — Materie penală. — Hotărâre achitătoare. — Dacă se poate începe o nouă urmărire pentru acelaș fapt sub o altă calificare? — Soluție negativă. — (Art 383 pr. penală)

Din art. 383 pr. pen. rezultă că în caz de achitare nu se poate admite o nouă urmărire a aceluiaș fapt sub o calificare diferită, de oarece tribunalul investit cu judecarea unui fapt penal este în drept să-i dea și calificarea lui legală, când condamnă, iar când achită este presupus că a avut în vedere toate calificările posibile și că faptul nu intră în nici unul din delictele prevăzute de lege.

Decizia 589/916. — Respinse recursurile făcute de C. Dumitrescu & Al. Gheorghiu și d-l Procuror general de pe lângă Curtea de apel Iași, contra deciziei corecționale a acelei Curți s. I, No. 534/915 *) dată în procesul cu I. Herșcovici.

Curtea,

Ascultând citirea raportului făcut în cauză de d-l consilier delegat ;

Pe d-l avocat I. M. Vasilescu-Notara, în desvoltarea motivelor de casare ;

Pe d-l avocat Al. Bădărău, în combateri ; și
Pe d-l Procuror Fr. Papp, în concluziuni, pentru respingere.

Deliberând,

Asupra motivelor de casare :

«Violare de lege Art 383 pr. penală

«Curtea de apel achită pe I. Herșcovici, condamnat de Tribunal pentru complicitate la delictul de abuz de încredere, constatând autoritatea lucrului judecat Iosef Herșcovici fusese în adevăr definitiv achitat prin sentința Tribun. Bacău

*) A se vedea publicată în *Curierul Judiciar* No. 38 din 26 Mai 1916 cu Nota d-lui prof. I. Tanoviceanu.

No. 655/913 de faptul de complicitate la delictul de fals; iar prin acțiunea directă intentată de firma C. Dimitrescu și Gheorghiu din 6 August 1914. M. Brand și Herșcovici sunt dați judecăței și condamnați de Tribunal pentru abuz de încredere fapt cu totul deosebit de cel dintâi și pentru care Tribunalul în prima sentință face chiar rezerve exprese.

«Că dacă o a doua urmărire nu mai e cu putință când faptele ar fi indivizibile, adică când sunt astfel legate în cât după ce s'a declarat că un fapt n'a avut loc nu s'ar putea fără contradicție constata existența celui alt fapt, în speță însă prima sentință achitătoare constată că M. Brand a umplut cambia cu conșimțământul firmei care a emis-o. Asupra acestui fapt se pronunță prima hotărâre și achită pe autorul principal cât și pe complicele Herșcovici de delictul de fals. Or, această declarație nu e de loc în contradicție cu cel de al doilea fapt pentru care e dat judecăței și anume că M. Brand în complicitate cu Herșcovici au putut săvârși delictul de abuz de încredere»

«Faptul deci care face obiectul celei de a doua urmăriri e cu totul distinct de cel de care a fost achitat Herșcovici. Deci prima sentință achitătoare nu poate avea, în ce privește această urmărire, autoritate de lucru judecat astfel cum s'a constatat de Curte numai prin o greșită interpretare a art. 383 pr. penală.»

Având în vedere că din decizia supusă recursului se constată că Marcu Brand și Josef Herșcovici au fost dați judecăței, prin rechizitorul Procurorului, primul pentru că a umplut o cambie dată lui de complezență și semnată în alb de Const. Dumitrescu și A. Gheorghiu și pe care a transmis-o prin gir lui I. Herșcovici, în loc s'o restituie emitenților, cum era înțelegerea cu aceștia, fapt calificat de fals, conform art. 128 c. pen., iar cel de al doilea pentru complicitate la acest fals, de oarece știind că era dată în alb și de complezență, a primit să-i fie girată cambia și apoi a acționat în judecată pe emitenți; că, Tribunalul Bacău prin sentința No. 655/913, rămasă definitivă, achită pe ambii inculpați constatând în ce privește pe I. Herșcovici că a fost de perfectă bună credință și că din elementele de fapt avute în vedere, este exclusă pentru dânsul existența vreunui delict penal;

Că în urmă, emitenții cambiei chiamă direct în judecată corecțională pe numiți pentru acelaș fapt, calificat însă abuz de încredere pentru primul și complicitate la acest delict pentru cel d'al doilea și, acelaș Tribunal, pe baza aceloraș fapte și dovezi, declară stinsă prin moarte acțiunea în ce privește pe M. Brand, dar condamnă pe I. Herșcovici pentru complicitate la abuzul de încredere săvârșit de cel dintâi; că, în urma apelului lui I. Herșcovici, Curtea de apel din Iași, prin decizia adusă în recurs achită pe numitul constatând că a doua acțiune decurge ca și cea dintâi din acelaș fapt generator, calificat însă altfel, așa că există autoritate de lucru judecat;

Având în vedere că după art. 383 pr. penală orice persoană achitată după lege nu va mai putea fi urmărită nici acuzată pentru acelaș fapt;

Considerând că rezultă din acest text de lege că în caz de achitare nu se poate admite o nouă urmărire a aceluiaș fapt sub o calificare diferită, de oarece Tribunalul investit cu judecarea unui fapt penal este în drept să-i dea și calificarea lui legală, când condamnă, iar când achită este presupus că a avut în vedere toate calificările posibile și că faptul nu intră în nici unul din delictele prevăzute de lege;

Considerând că, în speță, aceleaș elemente de fapt care au fost propuse și apreciate în prima judecată au servit de bază celei de a doua urmăriri, și achitarea lui I. Herșcovici pentru că era de perfectă bună credință în complicitatea falsului, împiedică orice altă urmărire pentru complicitate la abuzul de încredere;

Că, prin urmărire, Curtea de apel n'a comis nici o violare de lege, nici n'a denaturat sentința No. 655/913 când a constatat că există autoritate de lucru judecat în ce

privește pe I. Herșcovici, așa că ambele recursuri sunt nefondate.

Pentru aceste motive, Curtea respinge, etc.

NOTĂ.—Pentru motivele pe care le-am arătat în nota din *Curierul Judiciar* cu No. 38 din 26 Mai 1916, asupra deciziunii Curții de apel Iași și sentinței Tribunalului de Bacău, credem că deciziunea Curții de casațiune, care pune bine principiile, este totuși criticabilă fiindcă nu ține seamă de fapta arătată de Tribunalul Bacău, prin a 2-a sentință a sa. Anume nu ține seamă că la prima judecată acelaș tribunal departe de a fi privit cestiunea sub toate punctele de vedere, arăta prin considerentele din sentință că nu a făcut acest lucru, nu poate fi dar autoritate de lucru judecat pentru *fapta*, când nu *fapta*, ci numai *calificarea juridică* a faptei a fost cercetată cu ocaziunea primei judecăți.

I. TANOVICEANU

CURTEA DE APEL GALAȚI SECȚIA I

Audiența dela 12 Mai 1915

Președenția d-lui AL. BARSESCU, Prim-președinte

Decisia No. 51

Societatea Anglo Roumanian-Mercantile Co. L-tđ in lichidare V-m. H. Müller & Co. din Brăila cu Amelia I. Berceanu

Opoziție. — Dacă există dreptul de opoziție într'o acțiune introdusă pe calea ordinară de proprietar contra chiriașului pentru violarea condițiilor din contract? (Art. 1, 3, 19, 20 și 21 din legea proprietarilor; Art. 154 din procedura civilă)

Din înlănțuirea tuturilor dispozițiilor legii proprietarilor reese învederat că legea proprietarilor prevede o procedură sumară, lăsată la facultatea proprietarului, sau rezervă calea acțiunii ordinare cu suprimarea termenului de opoziție și reducerea termenului de apel, ori de câte ori proprietarul își întemeiază acțiunea sa pe violarea clauzelor contractului de arendare.

Prin urmărire, când proprietarul recurge la calea ordinară pentru violarea clauzelor din contractul de locațiune, hotărârea dată în asemenea caz, conform art. 21 din legea proprietarilor, e fără drept de opoziție, și dacă emană dela tribunal, termenul ordinar de apel, contra ei, e redus la o lună și începe dela data pronunțării.

Curtea deliberând,

Având în vedere opoziția făcută de Societatea Anglo-Roumanian-Mercantile Company Limited în lichidare V-m H. Müller et Co. din Brăila, în contra deciziei civile No. 35 din 5 Martie 1916 a acestei Curți prin care numita oponentă e obligată să plătească intimăței Aurelia I. Berceanu, suma de 1928 lei bani 50 cu titlul de daune, plus 300 lei cheltueli de judecată pe lângă acele în sumă de 150 lei acordate intimăței la Tribunalul Brăila s. I, de unde a venit afacerea înaintea acestei instanțe, în urma apelurilor făcute de ambele părți contra sentinței civile No. 265/915 a acelui tribunal;

Având în vedere incidentul ridicat de avocatul in-

timetei prin care tinde la respingerea opoziției de față ca fiind inadmisibilă:

Având în vedere concluziile puse de avocații ambelor părți:

Având în vedere, că art. 1 combinat cu 2 din legea proprietarilor, prevede că proprietarul poate uza de procedura sumară prescrisă de ea, fie pentru plata arendei sau chiriei datorită fie pentru realizarea tuturor drepturilor ce isvorăsc din contractele de închiriere și de arendare. În acest scop proprietarul va face «o cerere de executare» care se încuviințează prin ordonanța de executare sau hotărârea judecătoarei competente cu sau fără citarea părților, după cum proprietarul posedă un contract sub semnătură privată sau unul autentic și investit cu formula executorie. Apoi aceeași lege prin art. 7 prevede, că procedura sumară reglementată de ea se aplică și la cererile care au de obiect desdăunări provenite din degradare; iar prin art. 11-18 inclusiv determină căile de atac în contra ordonanței de executare, sau hotărârei dată la prima instanță;

Că, în afară de procedura sumară prescrisă de legea proprietarilor, pe care această lege o lasă la facultatea proprietarului, art. 20 din aceeași lege prevede că proprietarul care n'a cerut executarea conform dispozițiilor ei sau a cărui cerere de executare a fost respinsă, dacă n'a uzat de calea apelului, sau de dreptul de contestațiune, poate să reclame drepturile sale pe cale ordinară;

Având în vedere că conform art. 21 din legea proprietarilor hotărârea dată în asemenea caz e fără drept de opoziție și dacă emană de la Tribunalul, termenul ordinar de apel e redus la o lună și începe de la data pronunțării; că art. 21 robindu-se că este rezervat acest drept la acțiune ordinară, însă cu termenul redus de apel și fără opoziție, proprietarului care n'a uzat de facultatea de a face o cerere de executare conform dispozițiilor ei, excepționale sau a cărui cerere de executare a fost respinsă; spre a se vedea la ce cazuri se aplică această rânduială, câtă a ne referi tot la dispozițiile art. 1 din legea proprietarilor, care specifică cazurile în cari proprietarul poate face o cerere de executare, recurgând la procedura de favoare a acestei legi;

Ori, art. 1 se exprimă categoric, că proprietarul poate face o cerere de executare pe această cale, nu numai pentru plata chiriei sau arenzei datorite, dar și pentru realizarea tuturor drepturilor cari isvorăsc din contractele de arendare sau închiriere, cum e în speță acțiunea făcută de proprietar, pentru desdăunări provenite din stricăciunile aduse de arendaș imobilului arendat, cu înfrângerea unor clauze exprese din contractul de arendare invocat de intimat;

Că, așa fiind, din înlănțuirea tuturor dispozițiilor legii proprietarilor reese învederat că legea proprietarilor prevede o procedură sumară, lăsată la facultatea proprietarului, sau rezervă calea acțiunii ordinare cu suprimarea termenului de opoziție și reducerea termenului de apel, ori de câte ori proprietarul își întemeiază, ca în specie, acțiunea sa pe violarea clauzelor contractului de arendare, cu excluderea aplicării dispozițiilor ei excepționale, în cazul când acțiunea ar avea de obiect nu înfrângerea de către părțile contractante a unei clauze din contract, ci a ori-căreia alte obligațiuni rezultând din codul civil, care în materie de locațiune sau arendare regulează toate raporturile dintre proprietar și arendaș sau locatar, cum e de pildă cazul când lucrul arendat sau închiriat s'a stricat în totul sau în parte prin caz fortuit, ori locatarul îi schimbă forma, ori în timpul locațiunii e nevoie de a se face imobilului reparațiuni urgente ce nu se pot amâna (art. 1423 și urm. c. civ.);

Că, dar, fiind astfel stabilit, că în specie sunt aplicabile dispozițiile art. 21 legea proprietarilor, în temeiul căruia deciziunea Curții de apel se dă fără drept

de opoziție incidentul ridicat de intimat e întemeiat și deci opoziția câtă a fi respinsă ca inadmisibilă;

Pentru aceste motive, redactate de d-l Consilier Corneliu Botez Curtea respinge ca inadmisibilă opoziția etc. (ss) N. Dimitrescu, F. Corjescu, G. Botez.

Grefier, (s) Serafinovici

Opinie

Sunt de părere că opoziția este inadmisibilă, pe următoarele motive:

E necontestat, că legea asupra drepturilor proprietarilor după cum rezultă din chiar titlul său, din desbaterile urmate în corpurile legiuitoare și din întreaga ei economie este o lege excepțională — puțin cam dramatică și de favoare pentru proprietari;

Deci: 1. Este de strictă interpretare și ca atare nu a a abrogat dispozițiunile dreptului comun, decât în punctele anume arătate; și 2. ca lege de favoare, este liber proprietarul de a uza sau nu de ea, așa că atunci când proprietarul pentru valorificarea drepturilor sale deși rezultate din contract, își alege dreptul comun renunțând la beneficiile ce i le dă legea proprietarilor, și acțiunea sa a fost așa introdusă și judecată, după cum nu se contestă că s'a urmat în speță, hotărârea tribunalului dată asupra ei urmează să fie supusă căilor de reformare și termenelor prevăzute în procedura civilă, iar nu a celorlalte prevăzute de legea excepțională, de care nu a voit și era în drept să nu uzeze, întrucât o dispozițiune contrarie nu găsim în legea specială;

Prin urmare, dispozițiunile art. 1, 3, 19, 20 și 21 din legea proprietarilor nu-și pot avea aplicarea în speță, examinarea lor deci rămâne fără nici un interes, ori cât de mare ar fi neajunsul ce s'ar găsi că ele dau naștere, urmând a se aplica dreptul comun, care prin art. 154 din procedura civilă acordă părților judecate în lipsă dreptul de opozițiune.

(s) Al. Bârsescu

TRIBUNALUL JUDEȚULUI GORJ, S. I

Audiența dela 11 Decembrie 1915

Președenția d-lui I. MANESCU, Judecător de ședință

Sentința comercială No. 2335

V. Covei și alții dați judecăței pentru contrabandă de vite la export

Contrabandă la export a mărfurilor prohibite. — Dacă contrabandiștilor li se aplică, în afară de amenzile fiscale, și pedepse penale? — (Art. 196 al. II, 198 al. III și 193 legea vămilor).

Contrabandele la export a mărfurilor prohibite nu sunt pedepsite cu nici o pedeapsă penală ci numai cu amenzile fiscale.

Tribunalul

Asupra acțiunii penale introdusă de Primul procuror al acestui Tribunal, prin rechizitorul No. 5667 din 27 August 1915, în contra inculpaților V. Covei, V. Meslerom Const. Gr. Filip, Petre Făiniș, Ion Butan, V. Diaconescu, Grigore Lăpădat, C. Lungu, Gr. Motorga zis Bărăgan, Grigore Mirulescu, Const. Crivăț, C. Duncăciu și Ion Diaconescu zis Angheloiu toți din comuna Bumbesti de Jiu, pe motiv că s'au făcut vinovați de contrabandă la export și că urmează a li se aplica pedeapsa prevăzută de art. 198 și 198 al. 3 l. vămilor;

Având în vedere că, în instanța d-l Prim-procuror și-a modificat rechizitorul, în ce privește aplicarea pedepsei, și a cerut ca contrabandiștii sa fie pedepsiți conform art. 196 al. II legea vămilor;

Având în vedere concluziunile părților și actele aflate la dosar;

Considerând că din instruirea orală și din întreaga cercetare urmată în cauză se constată: că, inculpații au fost surprinși în noaptea de 20 - 21 August 1915 pe la ora 12 cercând să comită contrabandă la export și a-nume voind să treacă prin locuri ascunse și nepermise animale ca: boi și oi, cu destinația pentru Austro-Ungaria, animale al căror export este prohibit;

Că, acesta fiind faptul, de care s'au făcut vinovați inculpații, urmează să vedem dacă pentru acest fapt, în mod legal, s'a deschis acțiunea publică de față și dacă art. 196 din legea vămilor este aplicabil în speță, chestiune ridicată și discutată de părți astăzi în instanță;

Având în vedere că legea vămilor prin art. 193, ocupându-se în mod exclusiv de contrabandele la import și spre deosebire de contrabandele la export despre care se ocupă prin art. 198 al. III, le împarte în două feluri: în contrabandele săvârșite prin locuri hotărâte prin lege, pentru operațiuni vamale și 2) în contrabandele săvârșite prin locuri ascunse sau interzise trecerei, și la ambele aceste feluri de contrabandă, arată printr'un tablou ce urmează quantumul pedepsei fiscale;

Cum însă era și natural că aceste două feluri de contrabandă, să nu aibă aceiași pedeapsă, căci fără îndoială, este mai de reprimat contrabandele ce s'ar săvârși prin locuri ascunse decât prin locurile unde controlul este mai eficace, legiuitorul, în dreapta lui cumpănire, voind să imprime această deosebire, prin art. 196 dispune, că în cazul când contrabandele se comit prin locuri ascunse, sau interzise trecerei, contrabandiștilor să li se aplice în plus, pe lângă pedeapsa prevăzută de art. 193, confiscarea mijloacelor de transport, ceea ce nu prevăzuse prin art. 193, iar fraudatorii să fie înaintați Tribunalului pentru aplicarea pedepselor penale pe care le enumără;

Că, luate în acest sens prescripțiunile art. 196, este învederat că art. 196 nu poate fi considerat decât ca un aliniat al art. 193 și, deci, el nu poate fi aplicat decât la contrabandă de export;

Că, acesta trebuie să fie înțelesul ce trebuie dat, rezultă și din următorul raționament:

Dacă legiuitorul ar fi înțeles să aplice art. 196 și contrabandelor la export de mărfuri prohibite și care sunt clasate în mod generic, în art. 198 al. III, adică fără discuțiunea ce o face art. 193, în ceea ce privește locul pe unde se comit, cu alte cuvinte, dacă legiuitorul ar fi avut intenția să lase articolului 196 o aplicare generală, fie contrabandelor de import, fie contrabandelor de export, în cazul acesta nu mai prevedea că în afară de pedepsele penale se vor pedepsi conform art. 193; sau din moment ce pusese această dispoziție, urma în mod logic să adauge: «sau 198 al. III» căci de fapt pedepsele fiscale ale contrabandelor erau deosebite;

În cazul acesta chiar dacă am admite că ne găsim în fața unei inadvențe a legiuitorului, încă nu se poate justifica aplicarea art. 196 la contrabandele de export, dat fiind că în materie de pedepse, pedeapsa trebuie să rezulte în mod expres din lege;

Dar, dacă facem o comparație între legea vămilor așa cum era înainte de 1905, și după 1905, vom vedea că chestia devine și mai clară în adevăr, până la 1905, nu se făcea nici o deosebire între contrabandă la import sau la export. Art. 167, actual 193, și art. 168, actual 196, tratau despre ambele feluri de contrabandă singura diferențiere era în ceea ce privește locul pe unde se comisesse contrabandă. Așa art. 167 trata contrabandele în genere prin locuri afectate legalmente la operațiuni vamale, pe când art. 168 trata despre cele comise prin locuri ascunse sau interzise trecerei;

În 1905 se modifică legea vămilor și de data aceasta legiuitorul separă, contrabandele Scoate din aplicarea susmenționatei articole contrabandă la exportul de mărfuri prohibite, cărora le dă o penalitate separată, cea prevăzută de art. 189 al. II și ca să evidențeze și mai bine acest fapt, schimbă și redactarea articolului,

înlocuind cuvântul contrabandă din art. 167 (193) cu contrabandă la import și quantumul pedepsei, iar art. 168 de unde se referă la articolul precedent adică 167, care trata contrabandele în genere, de data aceasta devenit 196 și se referă la art. 193, care prevede numai contrabandele la import, nu și la art. 189 al. III, care prevedea contrabandele la export, ceea ce ar fi echivalent cu vechiul text. Ne vine să credem că legiuitorul a fost conștient, când a făcut aceste modificări și în atare caz este vădită intenția sa;

După cât vedem, a calificat contrabandele la export ca mai puțin dăunătoare interesului social și fiscal și le-a tratat cu o pedeapsă mai ușoară, și că a fost preocupat de aceasta idee rezultă și din expunerea de motive a legii modificatoare când zice: «Pedepsele prevăzute de actuala lege în materie de contrabandă sunt și nedrepte și neeficace în proiectul alcătuit acum, pedepsele cari constau din amenzi, sau stabilit, după împrejurările în care se comit contrabandele și se măsoară după prejudiciul, ce s'ar fi putut aduce fiscoșului»;

Rezultă deci, în mod cert, că o modificare, a înțeles legiuirea să facă în sistemul pedepselor, aceasta poate dicta interesul social în momentul modificării din 1905. Că interesul social dictează altfel astăzi, este cu totul alt ceva;

Față însă de un text precis și mai ales în materie penală, este greu și periculos ca juridicește să se salveze cea ce un nou text de lege, întârziează de a l salva;

Pentru toate aceste considerațiuni, rămâne bine stabilit că contrabandele la export a mărfurilor prohibite nu sunt pedepsite cu nici o pedeapsă penală și, ca atare, în lipsă de text, acțiunea publică nu-și poate avea locul și urmează ca, conform art. 10 al II pr. penală să se absolve inculpații;

Pentru aceste motive Tribunalul respinge etc.

(ss) I. Mănescu, V. Danielescu

NOTĂ. — Vezi, în sens contrar sentința aceleiași Tribunal s. II No. 1066/915, publicată în *Curierul Judiciar* No. 83/915, și în urmă căreia n'a întârziat votarea legii care pe lângă amenda fiscală prevede și închisoarea.

Judecătoria Ocol. Rural Budești-Ilfov

Sedința de la 17 August 915

Cartea de judecată No. 101

Anton Paul, contestație la executare

Contestație la executare — Atacarea titlului executor. — Competință — Art. 49 din legea judecătoriilor de ocoale și 96 din regulamentul acelei legi.

Din combinațiunea art. 49 din legea jud. de ocoale cu art. 96 din regulamentul de aplicarea acelei legi, rezultă în mod indubitabil, că contestațiunile, ori care ar fi motivul lor, chiar și atunci când se atacă titlu executor, emanând de la o o altă judecătorie, se resolvă de instanța care execută acel titlu, cu totul independent de instanța dela care emană.

Judecata.

Asupra incidentului de necompetință ridicat de parte: având în vedere art. 49 din legea jud. de ocoale, după care, contestațiunile ce se ridică contra executării unui act autenticat de judecătorul de ocol din partea ori-cui, se îndreptează la judecătorul de ocol care a autenticat și investit actul autentic;

Considerând că asupra acestor contestațiuni, nu mai

poate fi nici o discuție, față de textul precis al art. 49 legea jud. ocoale;

Că, singura discuție ar fi atunci, când în loc de act autentic s'ar executa o hotărâre, și în acest cas, contestațiunile ce s'ar ridica asupra titlului executoriu, trebuie îndreptată la instanța care încuviințează titlu sau la cea care l'execută?

Având în vedere art. 96 din regulamentul legii jud. de ocoale, care lămurind înțelesul art. 49 din lege, completează textul, dând astfel în cădere judecătorului, care execută titlul executor și contestațiunile ce s'ar ivi asupra titlului executor, nu a făcut alt-ceva de cât să lămurească textul art. 49 legea jud. de ocoale;

Considerând că ambele texte citite și aplicate împreună, nu mai poate lăsa nici o nedumerire, din ambele texte reeșind că contestațiunile, ori cari ar fi motivul lor, se

rezolvă de instanța care execută titlul, cu totul independent de instanța de la care emană;

Considerând, de altfel, că nici o deosebire nu poate fi între un act autentic și o carte de judecată investite, ambele având exact aceiași putere probantă și executorie;

Că intențiunea vădită a legiuitorului din 1907, a fost a pune justiția, cât se poate mai la îndemână, justițiabililor, evitând străgăniurile;

Că, deci, obligând pe justițiabili să se adreseze la judecătorii cari au încuviințat titlul, de multe ori în alte județe depărtate, ne-am îndepărta cu totul de scopul frumos al legii;

Pentru aceste motive, judecata, respinde incidentul etc.

Jude-ajutor (s) C. T. Maiorescu.

REZUMATELE JURISPRUDENTEI INALTEI NOASTRE CURTI DE CASATIE

CASAȚIE S. I

Recurent N. Zamfirescu prin d-l avocat P. Sadoveanu.
Intimat Stan Cristea prin d-l avocat Dumitrescu.

Retract litigios. — Partaj. — Contestarea dreptului reclamantului. — Drept litigios. — Apel. — Propunerea retractului litigios după administrarea dovezilor pentru judecarea fondului. — Admisibilitate. — Art. 1402 și 1403 din codul civil.

a) Când intimatul contestă reclamantului, într-o acțiune de partaj, orice drept în succesiunea lui decăzut, la care reclamantul pretindea că are vocațiune prin acțiunea ce a intentat, dacă reclamantul vinde drepturile ce ar avea în acea succesiune, intimatul este în drept să propună retractul litigios conform art. 1402 și 1403 din codul civil, condițiunile ce. ute de aceste articole fiind împlinite: există proces între părți în momentul cesiunii, în care era contestat însuș fondul dreptului reclamantului, astfel în acel moment dreptul vândut era litigios.

b) Retractable litigios poate fi invocat în apel, chiar după ce se administrase dovezi pentru judecata fondului, întrucât procesul nu era definitiv judecat. (Cas. s. I, decizia No. 188 din 23 Martie 1916, prin care s'a respins recursul făcut contra sentinței Trib. Argeș s, I, No. 203/915).

CASAȚIE S. II

Recurentă Margareta Costache și Maria (Mița) Anton Ionescu lipsă.
Ministerul Public prin d l Procuror Fr. Papp.

Acțiune privată. — Femeie măritată. — Autorizarea soțului. — Art. 198 din codul civil.

1. Acțiunea civilă rezultând dintr'un fapt penal fiind supusă regulelor de drept comun, urmează că femeia măritată nu o poate exercita fără autorizarea bărbatului. (Cas. s. II decizia penală No. 440 din 26 Februarie 1916, prin care s'a casat sentința No. 2094/915 a Tribunalului Ilfov secția IV).

Regulament de competență în cauza privitoare pe Nicola Petcof.

Streini. — Contravenție la legea pașapoartelor. — Art. 7 și 8 din această lege. — Competința ju-

decătorului de pace. — Art. 13 și 8 din legea pentru controlul streinilor.

2. Potrivit art. 13 din legea pentru controlul streinilor, contravențiunile prevăzute prin art. 7 și 8 din legea pașapoartelor se judecă de urgență, conform art. 8 din legea streinilor de judecătorii de ocol, ori de câte ori au fost săvârșite de streini ce nu au reședință stabilă în România. (Cas. s. II, decizia penală No. 485 din 2 Martie 916, prin care s'a regulat competența și s'a trimis pricina spre a fi judecată la Judecătoria Ocolului Domnești din județul Ilfov).

CASAȚIE S. III

Recurent Ministerul de finanțe prin d-l avocat C. Marinescu.
Intimat I. Argintaru prin d-l avocat Spineanu.

Contravenție vamală. — Proces-verbal de constatare. — Dacă poate fi combătut prin mijloace de drept comun. — Deosebire între constatări de visu și informațiuni luate dela alții. — Articolul 215 din legea vămilor.

Deși prin art. 215 din legea vămilor procesele-verbale încheiate de agenții autorizați a constata infracțiunile la această lege, fac probă deplină în justiție până la înscrierea în fals în contra lor, aceasta însă are loc numai în ce privește constatările de visu făcute de însăși acei agenți, iar nu pentru ori-ce alte fapte comunicate de persoane streine, a căror veracitate e supusă aprecierii și se poate pune la îndoială de către cei interesați. În adevăr, în acest din urmă caz, nefiind vorba de niște constatări proprii ale ofițerilor poliției vamale, ci de combaterea numai a unor simple informațiuni ce li s'au dat de alții, tribunalele pot recurge la mijloace de drept comun pentru descoperirea adevărului. (Cas. s. III decizia No. 215 din 19 Aprilie 916, prin care s'a respins recursul făcut contra sentinței Tribunalului Mehedinți secția I No. 480/915).

Rugăm stăruitor pe onorații noștri abonați din provincie ca abonamentele datorite să le achite prin mandat postal direct la Redacția ziarului *Curierul Judiciar*, pe numele d-lui Codreanu, proprietarul ziarului, singurul în drept a face încasările, sau la prezentare redactorului nostru d-l avocat Ion Bacicu sau încasatorului D. Niculescu, legitimați cu autorizație specială în schimbul numai a chitanțelor cu stampila ziarului, ce vor liberă din registre cu mataci, iar cei din capitală să plătească ea și până acum, vechiului nostru încasator C. Petculescu.